

BREUS

■ 'Ricard de 3' a la Sala Flyhard

Des del garatge de casa seva, Ricard, un adolescent tímid i introspectiu, observa com la quotidianitat, hostil i depriment, l'exclou. Així comença **Ricard de 3'**, l'obra de **Gerard Guix** que es podrà veure a partir del 3 de desembre a

la **Sala Flyhard** de Barcelona. L'espectador es converteix en un *voyeur* que observa

l'evolució inevitable en la vida de l'adolescent quan troba un model a seguir en **El Rei Ricard III** de Shakespeare i utilitza la manipulació

i la violència per canviar la seva situació.

■ 'Somriures i llàgrimes' al Poliorama

La coneguda història de **Somriures i llàgrimes**, torna el 6 de desembre al **Teatre Poliorama** de Barcelona, un espectacle en català amb direcció i adaptació de **Juli**

Rodríguez i Marta Torras. Maria és enviada a cuidar de set nens i el seu pare vidu. Gràcies a les seves cançons, que es van fer cèlebres gràcies a l'adaptació cinematogràfica protagonitzada per **Julie Andrews** i **Christopher Plummer**, es guanyarà l'afecte de la família que es veu obligada a fugir durant la invasió nazi.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

Dones extenuades

Hiperactiva, un punt histèrica, la protagonista de *Conillet* s'adona que les hores que dedica als altres li deixen molts pocs minuts per viure de debò.

La interpretació de Clara Segura transmet, des del començament, les tensions i contrarietats d'aquesta fembra extenuada que lluita a tort i a dret contra l'amenaça del món exterior. Segura es posa en la pell de la protagonista per despullar-ne la intimitat i mostrar-ne la desesperada situació en què viu. Amb un treball energètic, directe, versàtil, és capaç de fer-nos veure la impotència d'una dona prototípica que s'ha cansat de ser una ofrena per als altres, que voldria canviar el món i que, al capdavant, reclama més temps per a ella.

Una mena de gran tub de desguàs, que tant pot simbolitzar un forat negre, un refugi o una vulva immensa, presideix l'espai escènic en forma de díptic. Al voltant seu, Segura aboca un llarg monòleg tragicòmic, introspectiu, en un generós treball de cos i de veu que dissimula les incongruències ideològiques del text. Destinat a *épater* el públic de la *middle class*, *Conillet* toca la fibra sensible de les espectadores emotives que s'identifiquen amb més d'una de les facetes d'aquesta dona paradoxal que, si bé combat les convencions i es queixa de tot i de tothom, és incapaç de fer un gest decisiu per canviar la seva vida, per ser més lliure.

Els esforços de les dones per vèncer l'estigma bíblic no han passat d'algunes victòries més retòriques i simbòliques que reals. En part, per la mateixa resistència de la majoria –feta d'inèrcies– a eixamplar els límits de la llibertat. Defensives o ofensives, les reivindicacions de més visibilitat i presència de les dones en la vida social estan condemnades al fracàs, si aspiren únicament a substituir els homes en els llocs de poder, mantenint les estructures incòlumes. Perquè

potser és el sistema allò que cal canviar.

Conillet, de Marta Galán Sala, en una adaptació i direcció de Marc Martínez (Espai Lliure), esdevé un al·legat a favor de la dona contemporània. De la seva condició de dona mare tentacular, hipercupada a casa, maridada insatisfeta i treballadora sense estímul. Amb un monòleg intens, contradictori i desigual, Galán satiritza la dona exhausta, tot terreny, que vol abraçar-ho tot, com si el món s'enfonsés sense ella.